

VIRÁG VÁZÁBAN

Ha erre vágytál, már eléred,
 vázájukba raknak a rémek,
 jó szelekben nem hajolsz, ugrálsz,
 a vázájukban leszel úgy váz,
 hogy semmi dolgod nincs a földdel,
 minden leveled mégis zöldell,
 hogy semmi dolgod nincs a széllel,
 elveszve immár más veszéllyel,
 kezdeted lett az, ami véged,
 amitől féltél, menedéked,
 mit kuporgatnál, most föléled,
 szirmod, leveled halva éled,
 hogy mondhasd, kiálthasd a szépet,
 akart halálodat túléled.

Ki szenvedéllyel tölti kedvit,
 ne kérdezze: minek? és meddig?

NEM TAGADOM MEG

Nem úgy szeretlek téged
 mint a kispap az istent.
 Nem úgy szeretlek téged,
 mint aki mászt nem ismert.

Nem tagadom meg őket.
 Ha most körülülnének,

köszönténém a nőket,
 választanálak téged.

Ne bánts, ne hányd szememre
 a tegnapi szerelmet.
 Ez a világnak rendje.
 Ez a te győzedelmed.

GÁBOR ZOLTÁN

MEZÍTLEN

Komiszkodásom magamra öltve
 nem igazodtam szerencsés útra,
 dacos árnyékom mellettem lépdél,
 de ha tehetné visszafordulna.

Fekete kinban, szögeken járok.
 Szakadék partra búzlik a mélység —
 bodza, vadszőlő, olajág bódít,
 vakít fölöttem iszonyú kék ég.

Virágok sírnak. Micsoda lárma
 tarajlik, zendül felerősítve.
 Parányi torkok nyílnak-csukódnak,
 rimánkodásuk beüt a szívbe.

Mezítlen állok dőzsölő fényben,
 karmolásokkal beszöve vállig;
 véteim gönce hol van már, hol van?
 Ujjaim közt a rét átvirágzik.